

faae alle Menneſker heri Landet til at blive til Stoddere.

J. G. Larsen: Jeg vilde blot tillade mig at fremsætte en Bemærkning med Hensyn til en Uttring, som forekom i et tidligere Foredrag af den meget ærede Finantsminister, nemlig angaaende Forholdet mellem de enkelte Skattelove og den aarlige Finantslov. Jeg maa tilstaae, at jeg har antaget, at naar nogen Sætning kunde ansees som klar efter vor Grundlov, saa maatte det være den, at Skattelovene ikke i Forbigaaende eller leilighedsviis kunne forandres ved den aarlige Finantslov, men at Skatterne bør bestemmes ved de enkelte Skattelove, og at Finantsloven har at optage til Indtægt de Beløb, som i Henshold til Skattelovene kunne antages at indkomme. Jeg troer, at dette fremgaaer allerede af en Sammenligning mellem §§ 51 og 52 i Grundloven, og end mere ved at sammenholde disse Paragrapher med det oprindelige Udkast og de Forandringer, som dette Udkast fik ved Grundlovens Vedtagelse. Der bleve foretagne flere Redaktionsforandringer i §§ 51 og 52, for at udtrykke denne Forskjel mellem Skattelovene og Finantsloven tydeligt, og for at der ikke derom skulde være nogen Tvivl. Der var ogsaa derom confereret med den meget ærede Finantsminister, som erklærede sig enig deri, det blev derhos i Forsamlingen tydeligt forklaret, hvad disse Redaktionsforandringer sigtede til, og de bleve derefter eenstemmigt vedtagne af Forsamlingen. Jeg skal derom blot tillade mig at henvise til Beretning om Forhandlingerne i Rigsforsamlingen Side 3274 og Side 3282 og følgende. Jeg har blot fremført dette, for at den Uttring af den ærede Finantsminister, hvortil jeg sigtede, ikke skulde staae uimodsaagt; med Hensyn til den foreliggende Skattelov indrømmer jeg, at Sætningen, hvorledes man end vil forstaae denne Lov, ikke har nogen Anvendelse. Det er nemlig vistnok ved Grundloven udtalt, som det almindeligt rigtige Princip, at den aarlige Finantslov kun har at optage det Beløb, som kan calculeres at ville indkomme efter de bestaaende Skattelove, men der er dog Intet imod, at det ved enkelte Skatte-

love fastsættes, at selve det Beløb, som i Henshold til samme skal udskrives og fordeles paa visse Stattegenstande, f. Ex. paa Hartkornet, bestemmes ved den aarlige Finantslov. Dette maatte saaledes ligestrem finde Anvendelse paa de forskjellige Skatter, som hidtil efter Lovene ere aarligt opkrævede med et variabelt Beløb, saalænge indtil dette ved en ny Lov blev forandret; og det kunde saaledes ogsaa bestaae med Grundloven, hvis § 4 i det foreliggende Lovudkast, saaledes som Ord betydningen synes at gaae ud paa, men hvad der dog erklæres ikke at være Meningen, tilsigtede at omdanne den nu bestaaende Landſkat til en variabel Stat, hvis Beløb aarligt skulde bestemmes ved Finantsloven; ſjøndt dette vistnok vilde stride imod hvad der efter Grundloven er anseet for det i Almindelighed Rigtige; thi den hidtil bestaaende Landſkat vilde dog i saa Fald ikke være forandret ved Finantsloven, men ved den foregaaende nye Lov, der henviste Bestemmelsen af dens aarlige Størrelse til Finantsloven. Jeg skal derfor heller ikke her yderligere gaae ind paa denne Gjenstand, hvorimod der nærmere vil blive Spørgsmaal om den ovenmeldte Sætnings Anvendelse med Hensyn til en Position i Finantsloven, som jeg rigtignok ikke troer kan bestaae med Finantsloven.

Formanden: Hvis Ingen mere begjærer Ordet, kan nu denne første Behandling af Loven antages at være afsluttet.

Monrad: Maaskee jeg maatte tillade mig en Bemærkning . . .

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har talt 2 Gange. (Pause.)

Da Ingen begjærer Ordet, er saaledes den første Behandling afsluttet. Jeg skal da overeensstemmende med den 14 § optage det Spørgsmaal, om Thinget nu maatte vedtage at Sagen skal komme til anden Behandling.

Ved den derefter stedfundne Afstemning blev det med 85 Stemmer eenstemmigt vedtaget, at Sagen skulde gaae til 2den Behandling.